

Csontos Márta

Epilógus I.

Nem hallom a rohamkocsi jajszavát,
a napsütötte üvegen megcsúszik a fény,
most csend van és tél és hó és halál,
most a híd pillérei összetörtek,
most vannak, akik csak jönnek mennek,
de a hangok körtánca már nem érint meg,
szétszóródtak az összegyűjtött verssorok,
csak én botorkálok tovább, próbálok
feltárni, hol lépted át a csend-sivatagot.

Odafönt *ad acta* került egy korszak,
szemed befagyott, kiszökött a sugár,
s nem maradt más csak az evidencia,
letört lepkeszárnyak, zuhanó, vak
madarak lebegnek a házak között.
A láthatatlan küszöbéről még visszaint
nekem a pillanat, s nyikorogva rád
csukódik az Éden-kerti lakat.

Kint kavarog a szélben a hó, csak a
templomtorony áll magában, csak a
harang szól ütemesen, hogy utat
törjön érted Isten udvarában.

In memoriam

Balázs Tibor emlékére

Égi üzenet lettél, hangod koporsója
nyakamban a Nokia. Tested kőbe
zárt madár, s most, itt januárban
nem tudod a fák lombjait tördelni,
porrá zúzták benned a szárnyalást.
Csak didergést hagytál a verőfényben,
csak egy jéghideg érintést, mely
végigszalad ,mint márványlapon a kés.
Aquincumi fehéredet feltöltötte a
vaksötét fekete, már nem látszik
benned a kétségbeesés, nem látszanak
karod letört ágai, az élmények fölött
nem szállong a poéta, csak ül a felhők
szélén az Isten-illatú ködben, s várakozik.

S jönnek hosszú hajú, szótlan angyalok,
viszik a könnyű terhet, mely súlytalan
lebeg a térben, s kő - börtönét széttörve
utat tud törni Isten nyomába.

Hangodból hiába engedted ki az elégiát,
hiába könnyörögtél, nem tudtál szíves vendég
lenni idelent, lefüggönyözött ablakok vártak,
a Nap sem úszott át a halott üvegen.
Később befogtad a füled, hogy ne halljad
a szörnyű zuhanórepülés szirénázó jajszavát,
inkább magadra szakítottad az eget.
Csak a meztelen gondolat morzsája maradt
meg neked, csak a félelem ördögi kísérete,
s az eltaposott szeretet, melybe nem tudtál
életet lehelni.
Tested torzója rövid láncra köttetett, vacogva
álmodtál a fénylő maradékon, s míg várakoztál,

beláttad, nincs már eleven beszéded,
s az ének mennyei búvóhelyet keresett.

Most, hogy Isten ujja lassan végigtapogatott,
zsoltáros, könnyű ébredést rendelt neked,
s az utolsó zárójelentésben kiosztotta végeleges
helyeden a vissza nem vehető, **ÖRÖKÖS SZERETETET.**

Radnai István

SZŰK

játszóterek lebegés verssorok kevés kevés
kevés lenne ami belőled itt marad
vagy sok is nekünk fiaddal a csillagokat
vadászod a téli égen

nyár vitte el korán hullott levél
a szél a szél a szél a szél
letörte a gally után az ágat is

játszótereden derült égen
gördülő szekér szekér
befogtad a csillagokat hogy utolér

ma fáj a csend ma bánt a csend
előtted végtelen az űr szűk a föld nekem
versedbe beleolvasok nem ringat
csak véled leng az égi hinta

Seléndy Balázs

MonThib

Alattomos mocsarak ingó zombékjain lépkedsz
innen oda s vissza, alattad a láthatatlan víz feketesége,
érezed a rothadó gyékény nehéz illatában
a csontos fenyegetést, vállad mellett gomolygó köd,

messze előtted, egy keskeny napsugáron ülő
rigó ritka füttye...

Arra figyelj!

Bognár Stefánia

Újévi párbeszéd

Dr. Balázs Tibor élt 58 évet

Segíteni nem tudott senki sem,
s az éles bonckés most testedbe mélyed.
Az éteren át beszélgetsz velem
és bennem vibrál fény-személyiséged.

Szavad vigyáz, él minden tettemen.
Amíg enyém e kis morzsányi élet,
erőmet lángelmédnek szentelem,
robogjon üstökös-„megérkezésed”.

Bár lázadozva sok miért kiált,
az életműved teljesség-világ.
Az általad nevelt új nemzedéknek

fellobbanása győzedelmi ének,
mely túlharsogja már az orv halált.
S megbékélésed Istenhez talál.